

La bèstia

Alfons Cama

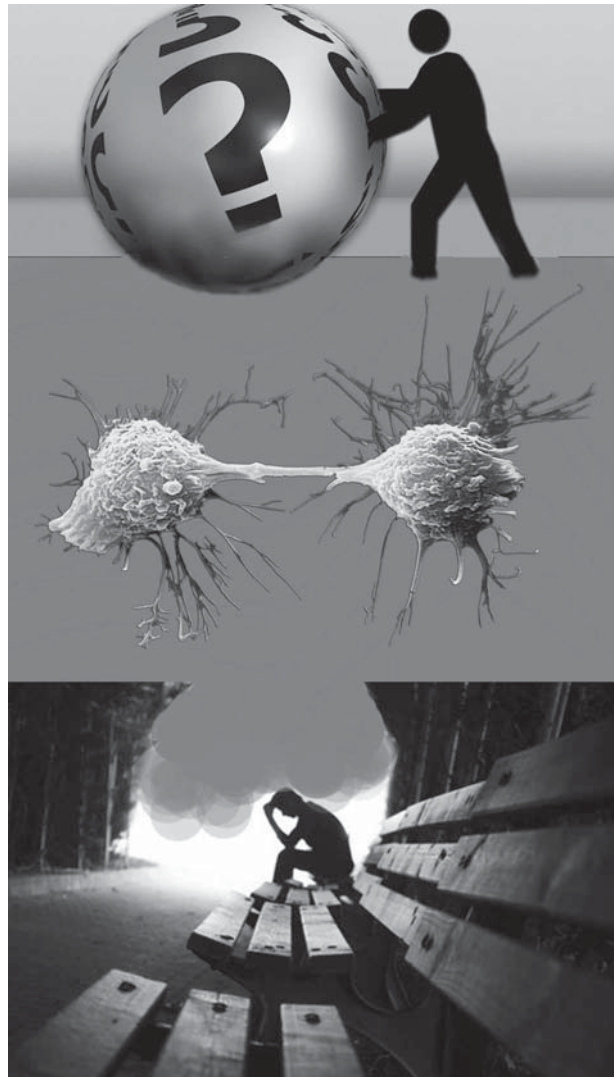
Puges a l'ascensor, prems el botó de la planta quarta del teu despatx i, amb cura, obres el sobre que portes a les mans. Feia dies que l'havies d'anar a recollir. Són els resultats de les anàlisis que la dermatòloga et va demanar després d'haver-te tret un granot de l'espatlla. "Rutina", t'havia dit. Només obrir-lo, amb majúscules i negreta, t'impacta als ulls aquesta frase: "CARCINOMA ESCAMOSO INFILTRANTE...".

El rellegeixes per si el teu cervell no l'hagués processat amb correcció. Dues vegades. Més amunt i més avall. T'adones que no tens la ment preparada per rebre aquesta informació.

Intentes que la noia que ha pujat amb tu a l'ascensor no noti com el teu interior comença a trontollar. Ella baixa a la plana tercera. "Que vagi bé!", et diu. "Sí, que vagi bé", contestes d'esma. Arribes al teu pis, saludes amb normalitat els companys, i et tanques al despatx. Seus a la cadira de l'escriptori, sota la reproducció del Paisatge amb taques vermelles de Kandinsky. Et sents més fort del que mai haguessis pensat. "L'experiència és un grau", diuen. La "bèstia" no t'ha agafat desprevingut. No t'espantes com quan, altres vegades, l'has tinguda a prop. No plores com quan l'has vista proferir ferides mortals al teu voltant. Encara que avui es dirigeixi directament a tu, et sents fort. Ben fort.

Recordes la premuda de mans d'aquell pobre doctor fent-te "no" amb el cap a l'esquena del pare, per anunciar-te que la ferida de la "bèstia" feta al seu coll era mortal. "El goll és dolent i s'ha escampat", havia afegit, fluixet. Altre cop, com una pel·lícula, veus com "ella", a poc a poc, ofega aquell home estimat, de cabells blancs i arrissats, nas prominent, front arrugat —però clar i precís— i mirada bonhomiosa. Fins a deixar-lo sense respiració.

Penses amb aquella sala d'habitació d'hospital on, amb la solitud de companyia, vas rebre la trucada d'un doctor desconegut anunciant des de dins el quiròfan l'arribada de la "bèstia". "Li hem de treure tot el pit, el tumor és dolent i està més escampat del que pensàvem", va dir la veu. Aquella vegada la "bèstia" va actuar diferent. Es va introduir a les limfes d'aquella noia alegre, ulls petits amb ulleretes, nas arrodonit i cabells despenjats sota un mocador amb floretes blaves i taronges. I va xuclar la sang de la teva estimada, fins a treure-li tota l'energia.

I també et ve al cap la intensa pugna que la «bèstia» va tenir amb el teu fill. Com —mutada de Dàlila— li va voler arrabassar les forces arrancant-li els cabells com a Samson. Encara t'estremeixes recordant aquella lluita. Com, després de donar la batalla per perduda, el noi va treure forces de flaqueza des d'un interior confiat i resistent. I la "bèstia" va haver de fugir ben lluny. Però ara la "bèstia" ha tornat. I ve directe cap a tu.